

1.

WIE IK BEN EN WAT MIJN GROOTSTE WENS WAS

Mijn vriendin zegt dat ik mezelf even moet voorstellen voordat ik het hele verhaal vertel. En eigenlijk heeft ze daar wel gelijk in, vind ik. Tenslotte gaat het in dit verhaal best wel veel over mij. Oké, het gaat natuurlijk ook over mijn vriendin, maar die kan ik jullie nog *niet* voorstellen. Want dan zouden jullie al weten hoe het afloopt. Ik verklap alleen dat mijn vriendin nu naast me zit, en me helpt met vertellen. Maar schrijven, zegt ze, dat moet ik zelf doen. En nu begin ik.

Goed dan: ik heet Jacky Jones (dat spreek je uit als: Dzbekki Dzjoons) en ik ben vijftien jaar oud. Ik ga nog naar school, maar eigenlijk ben ik zangeres van beroep. Mijn popconcerten worden massaal bezocht en ik heb zelfs een keer op de tv gezongen. Sindsdien ben ik beroemd.

Tegenwoordig deel ik elke dag minstens dertig handtekeningen uit, vooral op verjaardagspartijtjes en op mijn school. Die is ook beroemd, want het is nu eenmaal mijn school. Bij de laatste ouderavond werd voorgesteld de school een nieuwe naam te geven: de *Jacky Jones-school*. En het schoolhoofd heeft zelfs een poster van mij aan de muur hangen waarop ik een zwartleren jack met van die zilveren puntige klinknagels draag. In elke hand hou ik een microfoon vast.

Als beroemde zangeres heb ik behoorlijk wat fans, dat kunnen jullie je vast wel voorstellen. Ik verdien ook al best veel geld met mijn zangkunsten. Zo'n twee, of vijf-en-een-half miljoen per lied. Van dat geld gaat altijd een deel naar de arme kinderen in Brazilië. Maar het meeste geef ik zelf uit. Aan rollerskates en mountainbikes en natuurlijk aan Hubba Bubba-kauwgum. Daar ben ik namelijk helemaal gek op. Kort geleden heb ik zelfs mijn eigen kauwgumautomaat gekocht. Die hing aan de muur van een huis, en omdat dat huis zo mooi was, heb ik het er meteen bij gekocht. Het heeft vier verdiepingen, en toen ik het mijn ouders liet zien, moesten ze huilen van geluk. Daarna hebben we het samen helemaal ingericht, maar ik mocht de ver-

diepingen verdelen, omdat ik nou eenmaal het huis had gekocht.

De eerste verdieping is voor mama. Daar heeft ze een ziekenkamer voor haar patiënten en een groot schildersatelier voor zichzelf. De tweede verdieping heb ik aan mijn vader gegeven. Hij heeft een muziekkamer en een dansstudio, want ook mijn vader maakt muziek. Hij is alleen niet beroemd, maar dat ben ik tenslotte al.

Oma, opa en tante Liesbeth wonen op de derde verdieping, en ikzelf op de vierde. Daar heb ik vijf kamers: een klimkamer, een onderzoeksruimte, een griezelkabinet, een zwembad en een disco. Op het dak staat ons restaurant. Daar nodig ik mijn fans soms voor het eten uit, voordat we gaan dansen in de disco.

Moet ik nog verder vertellen? Of moet ik meteen zeggen dat dit natuurlijk allemaal gebeurt als ik 's avonds in bed lig en niet slapen kan?

Dat komt best vaak voor. Elke avond, als ik eerlijk ben. Als mama zegt dat ik het licht moet uitdoen, ben ik nog superklaarwakker. Dat interesseert mama helemaal niet, en ik heb het gevoel dat ik niet alleen sta (of lig) met dit probleem.

Trouwens, ik heb werkelijk alles geprobeerd om

in slaap te komen. Dat *zweer ik!* Ik heb zelfs geprobeerd om schapjes te tellen, maar dat was echt suf. Die schapen sprongen namelijk niet over het hek, maar bleven ervoor staan blaten. Je kon ze sowieso niet tellen, want ze stonden allemaal op een kluitje. Daar kreeg ik toen zo de kriebels van dat mijn hoofdhuid enorm ging jeuken. En toen ik de schapen toeschreeuwde: HALLO, SPRING NOU EINDELIJK EENS, kwam mama binnen. Ze zei dat ik niet helemaal spoorde, met al dat geschreeuw midden in de nacht. Toen ze weer weg was, begonnen de schapen allemaal in koor te blaten en dat klonk alsof ze me aan het uitlachen waren. Het duurde een eeuwigheid voordat ik de hele kudde weer uit mijn hoofd had verjaagd. Daarna was ik heel, heel erg opgewonden.

Toen probeerde ik het met plassen, omdat oma altijd zegt dat als niets meer lukt, je het beste naar de wc kunt gaan, want daar komt altijd wat uit. Dus ging ik elke vijf minuten naar de wc, en inderdaad: er kwam wat uit! Maar na de dertiende keer zei mama dat ze me een luier zou omdoen als ik nog één keer naar de wc ging.

Tja. En toen begonnen de ziektes. Meteen als het licht uitging, voelde ik me beroerd. Maar mijn

hoofdpijn interesseerde mama helemaal niet. Net zo min als mijn oorsuizingen of de kriebels in mijn keel of de groeipijnen of het plotselinge gevoel van duizeligheid. En toen ik op een keer zo rond half elf de woonkamer binnenkwam om mama mee te delen dat ik net een hartaanval had gehad, werd ze zelfs woedend. 'Nog één woord, en ik trek je kop eraf,' schreeuwde ze.

Zijn alle moeders zo harteloos? Of alleen de mijne, omdat ze verpleegster is?

Waar ik dus dringend behoefte aan had, was een nachtelijke bezigheid, maar ik kon zo gauw niets bedenken. Het is namelijk best moeilijk om jezelf bezig te houden als je in het donker ligt en geen vin mag verroeren omdat je eigen moeder anders je kop er afrukt. Ik had zo ontzettend met mezelf te doen dat ik het liefst helemaal niet meer *ik* wilde zijn.

Dus ging ik me voorstellen wie ik zou zijn als ik niet *ik* was. En toen kreeg ik opeens heel veel ideeën. Ik was brandweervrouw, piraat, detective, weeskind, en één keer was ik zelfs dood. Dat was na een ruzie met mijn ouders. Ongelofelijk, wat hebben ze gehuild. Maar de volgende ochtend was alles weer goed en sindsdien ben ik zangeres.

Tegenwoordig heb ik elke nacht drukke bezighe-

den, en mijn voorstellingen zijn soms zo opwindend dat ik dan pas echt wakker word. Vooral toen ik dat huis met de vier verdiepingen had gekocht. Het duurde tot middernacht totdat alles was ingericht!

De ochtend na zoiets ben ik dan waanzinnig moe, en dan moppert mama omdat ik donkere kringen

om mijn ogen heb. 'Lola,' zegt ze dan. 'Heb je weer de halve nacht wakker gelegen en verhalen verzonnen?' Zoals jullie merken, heet ik overdag dus geen Jacky Jones. Overdag heb ik ook geen huis met vier verdiepingen. En vijftien ben ik ook niet. Ik ben negen. Negen-en-een-half om precies te zijn. Maar op die leeftijd kun je als zangeres nog niet echt beroemd zijn, geloof ik. Daarom ben ik in mijn nachtelijke leven gewoon wat ouder. En Jacky Jones klinkt voor een zangeres toch ook veel cooler. Dat zegt zelfs mijn vriendin, hoewel die mijn echte naam ook best mooi vindt.

Mijn echte naam is Lola Veloso. Lola was een idee van mama en Veloso heet ik omdat mijn vader Veloso heet. En mijn vader heet Veloso omdat hij uit Brazilië komt. Daarom noem ik mijn vader altijd papai, omdat dat in het Braziliaans papa betekent. Papai spreek je uit als *papei*. Dat klinkt zo mooi zacht, vind ik. In het Braziliaans klinken veel woorden heel zacht. Papai praat vaak Braziliaans met me. Hij zegt dat hij het belangrijk vindt dat ik zijn taal ken, maar ik geloof dat hij het ook belangrijk vindt dat hij hem zelf niet vergeet. Papai woont namelijk al heel, heel lang in Duitsland. Hier hebben hij en mama elkaar ook leren kennen. Op de wc van een trein, echt waar! Maar dat is weer een totaal ander verhaal.

Mijn verhaal begon op een woensdag na de paasvakantie. Op een woensdagochtend om half acht. Ik zat met mama aan de ontbijttafel en was aan het wippen op mijn stoel. Ook begon mijn hoofdhuid weer te jeuken. Deze keer was dat niet vanwege de schapen, maar omdat deze woensdag mijn eerste schooldag was. Niet de allereerste natuurlijk, want je zit met negen-en-een-half tenslotte niet meer in groep 1.

Vorige zomer ben ik begonnen in groep 5. Maar toch was dit een eerste schooldag, omdat ik naar een nieuwe school ging.

We waren namelijk verhuisd van een vrij kleine plaats naar een vrij grote stad. Dat met die verhuizing moet ik ook nog kort vertellen, maar daarna heb ik me hopelijk genoeg voorgesteld en kan het verhaal eindelijk beginnen.

Goed dan: de stad waar we naartoe verhuisd zijn, heet Hamburg en ligt aan de Elbe. De Elbe is een rivier. We zijn natuurlijk niet vanwege de Elbe naar Hamburg gegaan, maar vanwege oma en opa en tante Liesbeth. En vanwege het restaurant natuurlijk. En uit die kleine plaats zijn we vertrokken vanwege papai's huidproblemen.

Maar nu moeten jullie niet denken dat papai uitslag heeft, of een andere rare ziekte. Mama heeft zoiets veel eerder, omdat haar huid zo licht is. Als mama aardbeien eet, krijgt ze overal vlekken, en als de zon schijnt, moet ze zich meteen insmeren, anders wordt ze vuurrood.

Papai's huid is koffiekleurig en hij kan zo veel aardbeien eten en zo lang in de zon liggen als hij wil. Papai's huidproblemen waren de mensen uit ons dorp.

Waar wij woonden had namelijk bijna niemand een donkere huid. Zelfs ik heb een lichte huid, en lichte haren en lichtgroene ogen heb ik ook. Papai zegt dat dat komt doordat mama's genen sterker waren. Dat betekent dat ik van mama meer uiterlijkheden heb geërfd dan van papai.

Ik begreep niet waarom de mensen uit ons dorp een probleem hadden met papai's huid. Mama zei dat een normaal mens zoiets eigenlijk ook niet kan begrijpen.

Er woonden in ons dorp dus behoorlijk wat niet-normale mensen. Want *dat* de mensen in ons dorp een probleem hadden met papai's huid, was superduidelijk. De vrouw in de supermarkt trok altijd een gezicht alsof ze net in een onrijpe citroen had gebeten als papai aan de beurt was. Op school gingen de mensen fluisteren als papai mij afhaalde. En bij het schoolfeest vroeg iemand uit groep 6 me of mijn vader zich nooit waste. Daarvoor kreeg ze natuurlijk een flinke mep, maar dat fluisteren hield niet op.

Toen er op een keer *Negers horen in het oerwoud thuis* op ons huis was geschilderd, zei papai dat de maat vol was. Twee maanden later zijn we verhuisd. Niet naar het oerwoud natuurlijk, maar zoals gezegd naar Hamburg.

Hier hebben veel mensen een donkere huid, en tot nu toe heb ik nog niemand gezien die daar een probleem mee heeft. Papai heeft nu een veel beter humeur dan vroeger, en daar ben ik heel, heel erg blij mee. Ook met ons nieuwe huis ben ik erg blij. Er zitten twee verdiepingen minder op dan bij het kauwgumautomatenhuis uit mijn fantasie, maar daar staat tegenover dat opa, oma en tante Liesbeth in het huis tegenover ons wonen. Dat is veel waard in een grote stad, zegt mama. Mama's ziekenhuis is 20 minuten rijden met de auto en het restaurant van papai en opa ligt vijf metrohaltes hier vandaan.

Maar op de woensdag dat het verhaal begon, was het restaurant nog niet open. Het moest eerst opgeknapt worden. En mijn eerste schooldag moest nog beginnen.

'Nu vind je vast heel snel nieuwe vriendinnen,' zei mama, toen ze me die dag naar school bracht.

En vriendinnen, die wilde ik zo snel mogelijk vinden! Vooral een beste vriendin. Om eerlijk te zijn: een beste vriendin wilde ik meer dan wat dan ook op de hele wereld. Veel meer dan Jacky Jones zijn, of eigenares worden van een kauwgumautomatenhuis met vier verdiepingen. Want wat heb je daar-

aan, als je geen vrienden hebt? (Mijn vriendin zegt dat je daar helemaal niets aan hebt.)

Toen ik woensdagochtend om één minuut voor acht de deur van ons klaslokaal opende, had ik nog geen vriendin. Ik had alleen een raar gevoel in mijn buik. En dat rare gevoel zei me: Lola, Lola, dat met die beste vriendin wordt niet makkelijk.